Πεθαίνει κάθε μέρα ἡ δημοκρατία στὴν Τουρκία

ΜΙΑ ΑΝΑΛΥΣΗ ΣΤΗ ΓΑΛΛΙΚΗ «MONT»

Γ'

ΤΑ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ αἱματηρὰ ἐπεισόδια ποὺ δημιουργήθηκαν τὸν τελευταῖο καιρὸ στὴν Τουρκία, δὲν ὀφείλονται τόσο σέ ἐξτρεμιστικὲς ὁμάδες, ὅσο, κύρια, σὲ φασιστικὲς ἢ φασιστικίζουσες ὁμάδες. Τὶς τελευταῖες δὲν μποροῦμε νὰ τὶς καθορίσουμε ἐντελῶς μόνον ἀπὸ τὸν ἐθνικισμό τους, ἀφοῦ αὐτὸν φαίνεται νὰ τὸν συμμερίζεται καὶ ἡ πολιτικὴ τάξη.

"Οταν ρωτηθοῦν γιὰ τοὺς λόγους ποὺ τοὺς ὁδηγοῦν στὴν βία αὐτή, οἱ ἐκπρόσωποι αὐτῶν τῶν ὁμάδων ἀπαντοῦν, ἀναφέροντας δύο ἐπιχειρήματα: Τὸ πρῶτο εἶναι ὅτι ποτέ τὸ δικό τους κίνημα δὲν ἀναλαμβάνει πρωτοβουλίες σ' αὐτὴ τὴ βία; ἴσως νὰ πρόκειται γιὰ ἰδεολογικὰ προσκείμενες ὀργανώσεις, οἱ ὁποῖες ὅμως «δὲν ἐλέγχονται καθόλου». Τὸ δεύτερο ἐπιχείρημα εἶναι ὅτι οἱ πρωτοβουλίες προσφυγῆς στὴ βία παίρνονται πάντα ἀπὸ τὸ ἀντίπαλο στρατόπεδο. «Εἶναι φυσικὸ νὰ ὑπερασπίζουμε τὶς βάσεις μας», μᾶς εἰπώθηκε, μὲ ἀκριβῶς ἴδιες λέξεις καὶ ἀπὸ τὴν ἐξτρεμιστικὴ Ἀριστερά. Αὐτὸ εἶναι σχεδὸν τὸ μόνο κοινὸ σημεῖο μεταξὺ τῶν δύο ἐχθρικῶν οἰκογενειῶν: ἡ ἰδεολογία τους, κα θὼς ἐπίσης καὶ οἱ ὀργανωτικὲς δομές καὶ οἱ μέθοδοί τους, τοὺς κάνουν νὰ διαφέρουν βαθειά.

Μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι ἡ ἐξτρεμιστικὴ Ἀριστερὰ εἶναι κατακερματισμένη. Προσπαθώντας νά ἀπαριθμήσει τὶς κυριότερες ὀργανώσεις τῆς ἐξτρεμιστικῆς Ἀριστερᾶς, μιὰ τοπικὴ ἐφημερίδα ἀνάφερε πέρυσι, δέκα περίπου στὸ σύνολό τους, στὶς ὁποῖες πολλὲς προστέθηκαν, ἐν τῷ μεταξύ. "Ολες αὐτές οἱ ὀργανώσεις ἀμφισβητοῦν ριζικὰ τὸ οἰκονομικὸ καὶ κοινωνικό καθεστώς, μέσα σὲ ἕνα πολιτικὸ τοπίο ἀπὸ τὸ ὁποῖο λείπει ἕνα μεγάλο Κομμουνιστικὸ Κόμμα (εἶναι ἀπαγορευμένο): δημιουργήθηκε στὸ Ἀνατολικὸ Βερολίνο ἕνα ἐξόριστο τουρκικὸ Κ.Κ., ἀλλὰ ἡ ἐπιρροή του ἀσκεῖται μέσῳ πολὺ κλειστῶν παράνομων τοπικῶν ὀργανώσεων, ὥστε δέν μπορεῖ νὰ εἶναι καθοριστικὴ καὶ νὰ παίξει σημαντικὸ ρόλο μέσα στὴν ἄκρα Ἀριστερά.

Τὸ Τουρκικὸ Ἐργατικὸ Κόμμα προσπαθεῖ ἔτσι, ἀπὸ ἐκλογὲς σέ ἐκλογές, νὰ καταλάβει τὴ θέση ποὺ μένει κενὴ καὶ νὰ βγάλει ἔξω ἀπὸ τὴν περιθωριοποίηση καὶ τὴν τρομοκρατία τὸ ἐπαναστατικὸ ρεῦμα. "Ομως τώρα πρέπει νὰ κάνει τὶς πιὸ οὐσιαστικὲς προσπάθειές του γιὰ τὴν ἀνασύστασή του, μετὰ ἀπὸ μιὰ φάση ἀπαγόρευσης κατὰ τὴν ὁποία τοῦ καταφέρθηκαν σοβαρὰ πλήγματα.

Ἡ κυριότερη ἀριστερίστικη ὀργάνωση εἶναι ἐκείνη τῆς Ἐπαναστατικῆς Νεολαίας (ΝΤΕΒ—ΓΚΕΝΚ), τὰ ἀρχικὰ τῆς ὁποίας βρίσκονται σὲ πάρα πολλοὺς τοίχους τῆς τουρκικῆς πρωτεύουσας. Συγκεντρώνοντας πολλὲς χιλιάδες καὶ ἴσως πολλὲς δεκάδες χιλιάδες στελεχῶν, διαφόρων τάσεων, ἀνήκει, λόγῳ διεθνικιστικοῦ χαρακτῆρα τῶν θέσεών της τοῦ τόνου τῆς διακριτικῆς παρουσίας της στὶς μεγάλες ὀργανώσεις τῆς εὐρωπαϊκῆς ἐξτρεμιστικῆς Ἀριστερᾶς καὶ κυριαρχεῖται ἀπὸ τὰ τροτσκιστικὰ στοιχεῖα. Η ΝΤΕΒ—ΓΚΕΝΚ διαθέτει τμήματα στὶς μεγάλες πανεπιστημιακὲς πόλεις ὅπου κυριαρχεῖ ἡ Ἀριστερὰ καθὼς καὶ πολλὰ ἔντυπα. Ἐπίσημα, ἀποφεύγει νὰ δηλώσει ὅτι χρησιμοποιεῖ τὴ βία, ἀλλὰ οἱ ὑπεύθυνοί της δὲν ἀποκρύβουν σὲ ἰδιωτικὲς συνομιλίες ὅτι μ' αὐτὴ θὰ γίνουν οἱ ἀναγκαῖες ἐξελίξεις.

Τὸ παραπάνω κίνημα ἔκανε νὰ δημιουργηθεῖ μιὰ ὀργάνωση ἀντιφρονούντων, τὸ «Ἀπελευθέρωση» καὶ ἕνα ἄλλο κίνημα, τελείως παράνομο, τὸ «Κοινὸ Μέτωπο». Τὸ τελευταῖο ἐμφανίστηκε μετὰ τὰ γεγονότα τοῦ 1971 (Σ. Σ.: στὶς 12 Μάρτη 1971 ὁ τουρκικὸς στρατός ἀνάτρεψε τὸν τότε πρωθυπουργό Ντεμιρέλ καὶ δήλωσε ὅτι θὰ ἐφαρμόσει ἕνα πρόγραμμα οἰκονομικῶν καὶ κοινωνικῶν μεταρρυθμίσεων καὶ θὰ θέσει τέρμα στὴν ἀναρχία ποὺ ἐπικρατοῦσε στὰ πανεπιστήμια καὶ στὰ οἰκονομικὰ σκάνδαλα. Βουλευτικὲς ἐκλογὲς γιὰ τὴν ἀνάδειξη πολιτικῆς κυβέρνησης ἔγιναν μετά, τὸν Ὀκτώβρη τοῦ 1973) καὶ συγκέντρωσε στοὺς κόλπους του μαοϊκούς καὶ κλασσικούς ἀριστεριστές ποὺ ἐπιδόθηκαν σέ βίαιες ἐνέργειες. Πολλές ἄλλες ὀργανώσεις τῆς ἐξτρεμιστικῆς Ἀριστερᾶς τὸ ὑποψιάζονται καὶ ἀναρωτιοῦνται μέχρι ποιὸ σημεῖο ἐλέγχεται καὶ καθοδηγεῖται ἀπὸ τὴν ἀστυνομία.

Καὶ μετά, γενικά, οἱ μαρξιστές—λενινιστές, ὅπως ὀνομάζονται σχεδὸν παντοῦ οἱ μαοϊκοί, δὲν συνεργάζονται καθόλου μὲ τὶς ἄλλες ἐπαναστατικὲς ὀργανώσεις. "Αλλωστε εἶναι ἀκόμη πιὸ διασπασμένοι ἀπὸ τὴν ὑπόλοιπη ἀριστερίστικη οἰκογένεια, καὶ μποροῦμε νὰ μετρήσουμε τοὺ λάχιστον ἕξη κύρια «μαρξιστικὰ —λενινιστικά» κινήματα χωρὶς νὰ πάρουμε ὑπόψη μας τὶς παράνομες μικρὲς ὁμάδες ποὺ συχνὰ χρησιμοποιοῦν τὸ ὄνομα κάποιου στελέχους ποὺ «δολοφονήθηκε ἀπὸ τοὺς φασίστες». Ὁ καθένας μπορεῖ νὰ ξεχωρίσει τίς ὀργανώσεις αὐτές ἀπὸ τὴν ὀνομασία τους, ποὺ σχεδὸν ἀναγκαστικὰ περιέχει τὸ ἐπίθετο «λαϊκός»: Λαϊκὴ Ἀπελευθέρωση, Λαϊκὴ Δύναμη, Λαϊκὸς Δρόμος, Λαϊκὴ Ἑνότητα, Λαϊκὴ Φωνή, καθὼς καὶ ἡ Ἐργατικὴ Δύναμη. "Ολες αὐτές οἱ ὁμάδες ποὺ χαρακτηρίζονται ἀπὸ ἔντονο ἀντισοβιετισμό, δὲν ἔχουν παρὰ μερικὲς ἑκατοντάδες στελεχῶν κάθε μία. Οἱ περισσότερες ἀπ' αὐτές ἔχουν, τὸ δικό τους ἔντυπο, πρᾶγμα ποὺ δημιουργεῖ κάθε εἴδους ὑποψία σχετικὰ μὲ τὶς πηγὲς αὐτῆς τῆς κάποιας εὐμάρειας.

Σ' αὐτές τὶς μαοϊστικὲς ὀργανώσεις μποροῦμε σίγουρα νὰ προσθέσουμε ἄλλες τρεῖς, οἱ ὁποῖες εἶναι πολὺ πιὸ μικρὲς ἀκόμα καὶ ἂν συνδέονται κάπως μεταξύ τους μὲ τὸν αὐθορμητισμό τους καὶ ποὺ πιθανὸν νὰ κάνουν κάποιες μικροληστεῖες ἢ μικροεπιχειρήσεις: «ὁ Ἀγώνας κα τὰ τῆς Ἀνεργίας καὶ τῆς Αὔξησης τῶν Τιμῶν, Προλετάριοι καὶ Ἐπαναστατικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ Ἀνατολικοῦ Πολιτισμοῦ» (φιλοκουρδική). Φαίνεται ὅτι οὔτε ἡ Κοινωνικὴ Πρόοδος ποὺ συχνὰ θεωρεῖται ἀπὸ τὴν τουρκικὴ ἐξτρεμιστικὴ Ἀριστερὰ σὰν βραχίονας τοῦ ἐξόριστου Κ.Κ. στὸ χῶρο τῆς νεολαίας, οὔτε οἱ «μιχιμπελιστές» (ἀπὸ τὸ ὄνομα ἑνὸς πρώην ἡγέτη τοῦ Τουρκικοῦ Ἐργατικοῦ Κόμματος, ποὺ διαγράφηκε πρὶν μερικὰ χρόνια, δὲν μποροῦν νὰ ἔχουν ἐνεργὸ ρόλο στὶς ἐκδηλώσεις βίας.

Οἱ ὀργανώσεις τῆς ἐξτρεμιστικῆς Ἀριστερᾶς καταφεύγουν λιγώτερο σέ ἀτομικὲς τρομοκρατικὲς ἐνέργειες, ἀπ' ὅ,τι τὰ κινήματα τῆς ἐξτρεμιστικῆς Δεξιᾶς. Εδικότητα τῶν ἀριστερῶν, εἶναι κυρίως οἱ ληστεῖες ποὺ σκοπὸ ἔχουν νὰ τοὺς ἀποδώσουν χρήματα καθὼς ἐπίσης καὶ ὅπλα, ἐνέργειες πολὺ αἱματηρές συχνά, «ἂν πραγματικὰ εἶναι ἀναγκαῖο», χωρὶς ὅμως στόχος τῶν ἐναργειῶν αὐτῶν νὰ εἶναι ὁ φόνος. Μιὰ ἄλλη τεχνικὴ ποὺ χρησιμοποιεῖται εἶναι ἡ μάχη σῶμα πρὸς σῶμα μέσα σὲ ὁρισμένα πανεπιστημιακὰ κτίρια ποὺ ἐλέγχονται ἀπὸ τὴν ἐξτρεμιστικὴ Ἀριστερὰ γιὰ νὰ ἐκδιωχθοῦν τὰ στοιχεῖα τῆς Δεξιᾶς καὶ τῆς ἀστυνομίας.

Ἡ ἐξτρεμιστικὴ Δεξιὰ εἶναι σίγουρα λιγότερο διασπασμένη, καὶ αὐτὸ γιατὶ τὰ θεωρητικὰ θέματα δὲν ἔχουν μεγάλη σημασία γι' αὐτήν. Οἱ δυὸ μεγάλες νόμιμες ὀργανώσεις της εἶναι ἡ πρωτοπορία καὶ κυρίως, τὸ Κόμμα Ἐθνικιστικῆς Δράσης. Ἡ πρώτη εἶναι ὑπερσυντηρητικὴ καὶ βρίσκεται στὸν χῶρο τοῦ Κόμματος Ἐθνικῆς Σωτηρίας τοῦ καθηγητῆ Ἐρμπακάν. Αὐτὸ πάει νὰ πεῖ ὅτι στὸ θρησκευτικὸ πλαίσιο παραμένει προσηλωμένη στὸν παραδοσιακὸ ἰσλαμισμό, ποὺ ὑποστηρίζεται ἀπὸ ἕνα μέρος τῆς δεξιᾶς οἰκογένειας ἀλλὰ ὄχι καὶ ἀπὸ τοὺς «σκληροὺς φασίστες».

Ἔχοντας μερικὲς χιλιάδες δραστήρια στελέχη καὶ μερικὲς χιλιάδες συμπαθοῦντες, ἡ Πρωτοπορία ἀνήκει σὲ μιὰ ἀντιδραστικὴ κυρίως παρὰ πραγματικὰ φασιστικὴ Δεξιά, μολονότι χρησιμοποιεῖ τὴν λέξη «πρωτοπορία». Νέα, δυναμικὰ στοιχεῖα της προσπάθησαν νὰ ἐφαρμόσουν κατὰ γράμμα τὶς ὑποδείξεις τοῦ δόγματος ποὺ πιστεύουν γιὰ μιὰ «μεγάλη Τουρκία» καὶ κατὰ τὼν «μαρξιστῶν» ποὺ συνεχίζουν νὰ παρουσιάζονται σὰν προδότες, ποὺ ἐλέγχονται ἀπὸ τὴ Σοβιετικὴ Ἕνωση.

Τὸ Κόμμα Ἐθνικιστικῆς Δράσης μολονότι μὲ τὴν πτώση τῆς κυβέρνησης Ντεμιρέλ ἔχασε τὴν ἐξουσία, εἶναι σίγουρα ἡ ἀνερχόμενη δύναμη τῆς τουρκικῆς Δεξιᾶς. Στὶς βουλευτικὲς ἐκλογὲς τοῦ Ἰούνη 1977 πέρασε ἀπὸ 300.000 σέ ἕνα ἑκατομμύριο ψήφους καὶ ἐξέλεξε 16 βουλευτές, ἐνῷ προηγούμενα διέθετε μόνο τρεῖς.

Ἔχοντας σὰν πρόεδρο τὸν συνταγματάρχη Τουρκὲς καὶ ἐκδίδοντας τὴν ἐφημερίδα «Χεργκιούν», μπορεῖ νὰ ἀποτελεῖ τὴν νόμιμη φάση μιᾶς δεξιᾶς πυραμίδας τῆς ὁποίας τὸ Κίνημα τῆς Ἰδεαλιστικῆς Νεολαίας εἶναι στὸ δεύτερο ἐπίπεδο καὶ στὴν κορυφὴ τῆς ὁποίας βρίσκονται πραγματικοὶ κομμάντος ποὺ δὲν δίνουν ἄλλες ἐνδείξεις καὶ τοὺς ὁποίους οἱ ἀριστεροὶ ὀνομάζουν συχνὰ «γκρίζους λύκους». Τὰ ἄτομα αὐτά, ἐκπαιδευμένα καὶ ἐξοπλισμένα, ἀσφαλῶς δὲν προστατεύουν μὲ τὸ ὅπλο στὸ χέρι μόνο τὶς συγκεντρώσεις τοῦ συνταγματάρχη Τουρκές. "Ομως ἡ ἐξτρεμιστικὴ Δεξιά, ἀντίθετα, ἀπὸ τὴν ἐξτρεμιστικὴ Ἀριστερά, δὲν ἀπορρίπτει πλήρως τὴν κοινωνία μέσα στὴν ὁποία ζεῖ. Ἀντίθετα, οἱ ἡγέτες της πολλαπλασιάζουν τὶς δηλώσεις τους ὑπὲρ τῆς δημοκρατίας ἔτσι ὅπως λειτουργεῖ ἢ θ ἀέπρεπε νὰ λειτουργεῖ καὶ κατηγοροῦν συνέχεια τὴν ἐξτρεμιστικὴ Ἀριστερὰ ὅτι θέλει νὰ καταφέρει ἕνα τελειωτικὸ πλήγμα στὸ δημοκρατικὸ καθεστώς. «"Οπως γνωρίζει ἡ Τουρκία, μετὰ τὸ τέλος τοῦ πολέμου, ἡ φιλελεύθερη ἐξέλιξη κάνει τὴν Δεξιὰ καὶ τὴν Ἀριστερὰ νὰ ἄλληλοδιαδέχονται φυσιολογικὰ στὴν ἐξουσία» ἔγραψε ὁ Ταχὰ Ἀκιόλ, ἀρχισυντάκτης τῆς «Χέργκιούν».

"Ετσι οἱ Δεξιοὶ ἐμφανίζονται σὰν ρεφορμιστὲς παρὰ σὰν ἐθνικιστές —ἐπαναστάτες. Ἐπίσημα προτείνουν κυρίως «τὴν ἐξάλειψη τῶν κοινωνικῶν καὶ πανεπιστημιακῶν ἀδικιῶν», μιὰ μεγαλύτερη συλλογικὴ ἀλληλεγγύη, δηλαδὴ τὴν μετατροπὴ τῆς Γερουσίας σέ ἕνα ὄργανο ὅπου θὰ ἐκφράζονται τὰ συντεχνιακὰ συμφέροντα. Κοντολογίς, «ἕνα εἶδος ἐθνικοῦ σοσιαλισμοῦ», δήλωσε κάποιος ἀπὸ τοὺς ἡγέτες του.

Οἱ κοινωνικὲς διεκδικήσεις τῆς ἐξτρεμιστικῆς Δεξιᾶς ὑποστηρίχθηκαν μὲ μεγάλη ἐπιμονὴ καθὼς οἱ ἡγέτες της ἤθελαν ἔτσι νὰ ἀπαντήσουν στὶς κατηγορίες τῆς ἐξτρεμιστικῆς Ἀριστερᾶς ποὺ πιστεύει ὅτι οἱ ἐθνικιστές εἶναι «στὴν ὑπηρεσία τῆς κυρίαρχης ὀλιγαρχίας». "Ομως, ὅλα αὐτὰ γίνονται γιὰ νὰ ἱκανοποιηθεῖ ἐπίσης καὶ γιὰ νὰ διατηρηθεῖ μιὰ βάση στελεχῶν, ποὺ στὸ σύνολό της εἶναι ἐργατική, ἐνῷ ἐκείνη τῆς ἐξτρεμιστικῆς Ἀριστερᾶς, ὅπως δηλώνουν μερικοὶ ἡγέτες της, εἶναι κυρίως φοιτητική.

"Ετσι οἱ ἀριστεριστές ἀναγκάζονται νὰ χαρακτηρίσουν λούμπεν προλεταριᾶτο τοὺς ἐργάτες τῆς ἐξτρεμιστικῆς Δεξιᾶς καὶ «συνειδητὸ καὶ προχωρημένο τμῆμα τῆς ἐργατικῆς τάξης» τοὺς ἐργάτες τῆς ἐξτρεμιστικῆς Ἀριστερᾶς... Αὐτὸς ὁ λαϊκὸς καὶ ἀρκετὰ καθαρὰ ἐργατικὸς χαρακτήρας τῆς βάσης τῆς ἐξτρεμιστικῆς Δεξιᾶς παίζει ἕνα βαρύνοντα ρόλο στὴ βία ποὺ ἐκδηλώνεται σέ ὁρισμένες της διαδηλώσεις, τουλάχιστον ἂν πάρουμε ὑπόψη μας πράγματα ποὺ συνέβησαν σέ ἄλλους καιρούς καὶ σέ ἄλλους τόπους.

Καὶ οἱ δύο πλευρές πάντως προτάσσουν καθαρὰ πολιτικοὺς στόχους καὶ τονίζουν ὅτι δὲν ἐπιθυμοῦν νὰ ἀλλοιώσουν τὰ διάφορα γεγονότα. Ἀκόμη καὶ κεῖνοι τῆς ἐξτρεμιστικῆς Ἀριστερᾶς, ποὺ ὑποστηρίζουν μιὰ βίαιη ἀνατροπὴ τῆς καπιταλιστικῆς τάξης καὶ ἐπίσημα ζητοῦν νὰ γίνει μιὰ λαϊκὴ ἐπανάσταση δέν ὑποστηρίζουν σοβαρὰ τὶς μεμονωμένες βίαιες ἐνέργειες, τὶς ληστεῖες ἢ τὶς δολοφονίες καὶ τὶς ἐκρήξεις βομβῶν.

Θεωρητικὰ βρίσκονται πολὺ μακρυὰ ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ τοποθετοῦν τὶς βόμβες καὶ ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ πυροβολοῦν στὰ τυφλά. Καὶ ὅμως, βόμβες σκάζουν καὶ πυροβολισμοὶ ἀκούγονται. Καὶ σκοτώνουν, ἢ καταστρέφουν. Σκοτώνουν ἀκόμα καὶ στὶς περιπτώσεις ποὺ εἶναι δύσκολο νὰ δεῖς μιὰ διαμάχη μεταξὺ ἀντίπαλων παρατάξεων, πανεπιστημιακῶν ἢ μή. Πῶς νὰ μὴν ὑπάρχει ἡ αἴσθηση ὅτι πίσω ἀπὸ τὴ θλιβερὴ ἀλυσίδα τῶν καθημερινῶν ἐκδηλώσεων βίας ὑπάρχει μιὰ πιὸ σύνθετη πολιτικὴ ἐξήγηση, ἕνα «παιχνίδι» πιὸ ἐπικίνδυνο ἀκόμη;

ΕΚΘΕΣΙΣ
ΕΙΔΩΝ ΥΓΙΕΙΝΗΣ
ΠΛΑΚΙΔΙΑ ΤΟΙΧΟΥ ΚΑΙ ΔΑΠΕΔΟΥ
ΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ
«RINASITA ITALIA»
ΑΞΕΣΟΥΑΡ ΜΠΑΝΙΟΥ ΚΑΘΡΕΠΤΕΣ
ΕΠΙΣΚΕΦΘΗΤΕ ΜΑΣ ΤΙΜΑΙ ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΟΙ
ΚΑΡΟΛΟΥ 32—34, ΤΗΛ. 221-214 — ΠΑΤΡΑΙ

Τυπογραφεῖον Καλλιτεχνικό
"ΣΑΜΑΡΤΖΗ"
ΕΝΤΥΠΑ - ΜΠΙΛΙΕΤΤΑ
ΑΓΓΕΛΤΗΡΙΑ ΓΑΜΩΝ
ΕΥΡΩΠΗΣ
Ἀγ. Ἀνδρέου 61 (ἐντὸς τῆς στοᾶς)
Τηλ. 275-505 ΠΑΤΡΑΙ

ΟΛΟΚΛΗΡΩΤΙΚΗ ΛΑΪΚΗ ΑΜΥΝΑ

Οἱ Γιουγκοσλάβοι εἶναι ἕτοιμοι νὰ πολεμήσουν σὰν τοὺς Βιετκόγκ

8 ἑκατομμύρια ἀντάρτες θὰ κινητοποιηθοῦν σὲ μιὰ μέρα

ΦΟΒΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣΒΟΛΗ ΟΤΑΝ ΠΕΘΑΝΗ Ο ΤΙΤΟ

ΒΕΛΙΓΡΑΔΙ ('Ιδ. Ὑπηρ.). Ὁ στρατάρχης Τίτο πέρασε τὰ 85 χρόνια τῆς ζωῆς του. Εἶναι καιρὸς γιὰ «πολιτικὴ διαθήκη». Καιρὸς γιὰ τὸν ὕστατο ὁραματισμὸ μιᾶς Γιουγκοσλαβίας ὅπως τὴν ἐπιθυμοῦμε ὅλες αὐτὲς τὶς δεκαετίες ποὺ εἶναι ἡγέτης της καὶ ἐκφραστὴς τῶν ἰδανικῶν καὶ τῶν πεπρωμένων της. Ὁ Τίτο δὲν μπορεῖ νὰ τὰ βάλει μὲ τὸν χρόνο κι' ἔτσι κάτω ἀπὸ τὸ βάρος ὀχτώμισι δεκαετιῶν ζωῆς ἀπὸ τὶς ὁποῖες οἱ περισσότερες ἀφιερώθηκαν στὴν «ὑπόθεση Γιουγκοσλαβία» πρέπει νὰ αἰσθάνεται ἕτοιμος γιὰ «ἀποχώρηση». Ἀλλὰ ὁ Τίτο, ὁ ὕστατος τῶν «μεγάλων» τοῦ δευτέρου παγκόσμιου πολέμου, ποὺ βρίσκεται ἀκόμη στὴ ζωὴ — καὶ μάλιστα ἡγεῖται ὄχι μόνο τυπικὰ ἀλλὰ καὶ οὐσιαστικὰ τῆς χώρας του — θέλει φεύγοντας νὰ ἔχει ἐξασφαλίσει τὴν ἐπιβίωση τῆς Γιουγκοσλαβίας. Κι' αὐτὴ ἡ «ἐπιβίωση» στὸ σημερινὸ πλέγμα τῶν ἰδεολογιῶν, ἐξαρτήσεων, κινημάτων, ἀνεξαρτητοποιήσεως καὶ πολιτικῶν σκοπιμοτήτων, εἶναι ἕνα θέμα ποὺ κρύβει αἰνίγματα....

Ὁ στρατάρχης Τίτο, θέλοντας νὰ διαδηλώσει στά πέρατα τῆς γῆς τὴν ὑποχρέωση ὅλων νὰ διατηρήσουν καὶ νὰ σεβαστοῦν τὴν ἀκεραιότητα καὶ ἀνεξαρτησία τῆς Γιουγκοσλαβίας, ταξίδεψε πολὺ — πάρα πολύ — τὸν τελευταῖο χρόνο, ρισκάροντας ἀκόμη καὶ τὴν ὄχι καὶ τόσο σιδερένια πλέον ὑγεία του. Πῆγε στὴν Οὐάσιγκτον, στὸ Παρίσι, στὴ Μόσχα, στὸ Πεκίνο. Παντοῦ μιλοῦσε γιὰ τὴν ἀνάγκη τῆς ἐθνικῆς ἐπιβιώσεως τῆς Γιουγκοσλαβίας καὶ τὴν ἀκλόνητη θέληση τοῦ γιουγκοσλαβικοῦ λαοῦ, νὰ συνεχίσει τὸ ἔργο τοῦ θεμελιωτῆ καὶ δημιουργοῦ τῆς σημερινῆς σοσιαλιστικῆς, ἀλλὰ ἀνεξάρτητης χώρας. Εἶναι ὅμως ἀρκετὸ αὐτό;....

ΕΙΜΑΣΤΕ ΕΤΟΙΜΟΙ ΝΑ ΣΥΝΕΧΙΣΟΥΜΕ

«ΕΙΝΑΙ ἕνας αἰσιόδοξος γέρος ποὺ προσπαθεῖ νὰ μεταδώσει τὴν αἰσιοδοξία του στοὺς νεώτερους, στοὺς αὐριανοὺς πιθανοὺς διαδόχους του, ἀλλὰ ποὺ γνωρίζει καλὰ ἀπὸ τὴν πολύχρονη πεῖρα του ὅτι ποτὲ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ἀληθινὰ αἰσιόδοξος ὅταν εἶναι «κυκλωμένος» ἀπὸ τὶς ὄχι καὶ τόσο φιλικὲς διαθέσεις τῶν ἀντιπάλων του».

Μ' αὐτὴ τὴ φράση ἀρχίζει ἕνα σχόλιό του πάνω στὴν εἰσήγηση τοῦ στρατάρχη Τίτο στὸ 11ο συνέδριο τῆς ἑνώσεως Γιουγκοσλαβῶν κομμουνιστῶν, ὁ Ἰταλὸς ἀπεσταλμένος τοῦ δικτύου τηλεοράσεως τοῦ Μιλάνου, Ὀτόρε Φρανκάνι. "Ισως νὰ ἔχει δίκιο. Πραγματικά, ὁ Τίτο ἔφτασε στὸ σημεῖο ποὺ πολλὰ χρόνια πρὶν θὰ ἀπευχόταν: Νὰ «κοροϊδέψει τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του». Ἀλλὰ δὲν μποροῦσε νὰ κάνει διαφορετικά. Ἡ παρουσία του στὴν μεγάλη αἴθουσα μὲ τοὺς 2.300 συνέδρους καὶ τοὺς ὑπερχίλιους ξένους παρατηρητὲς τοῦ συνεδρίου εἶναι κατὰ πάσα πιθανότητα τὸ «κύκνειο πολιτικὸ ἄσμα» τοῦ γηραιοῦ στρατάρχη — προέδρου, τῆς Γιουγκοσλαβίας.

«"Εχω ἐμπιστοσύνη στὸ μέλλον τῆς Γιουγκοσλαβίας» εἶπε ἀνάμεσα στὰ ἄλλα, στὴν εἰσήγησή του, ποὺ τὴν ἄκουσαν μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον ἀλλὰ καὶ ἀρκετὸ σκεπτικισμὸ οἱ παριστάμενοι. "Ολοι ἤξεραν ὅτι αὐτὸ τὸ συνέδριο ἦταν μιὰ προετοιμασία γιὰ τὴν μετα — τιτοϊκὴ ἐποχή. Καὶ συνέπεσε μάλιστα μὲ μιὰ σημαντικὴ ἐπέτειο: Τὰ τριάντα χρόνια ἀπὸ τὴ ρήξη τοῦ Τίτο μὲ τὸν Στάλιν καὶ τὴν ἀποχώρηση τῆς Γιουγκοσλαβίας ἀπὸ τὸ σοβιετικὸ μπλόκ. Ἑπόμενο, ἦταν, αὐτὸ τὸ συνέδριο τῶν Γιουγκοσλάβων κομμουνιστῶν νὰ ἔχει πολὺ μεγαλύτερη ἱστορικὴ σημασία.

Ἐκφράζοντας τὴν αἰσιοδοξία του, γιὰ τὸ μέλλον τῆς Γιουγκοσλαβίας, ὁ Τίτο στηριζόταν στὴν στρατιωτικὴ ἄμυνα τῆς χώρας καὶ τὴν ἐθνικὴ ἑνότητα πού, τουλάχιστον ἐπιφανειακά, προστατεύει τὴ Γιουγκοσλαβία. Σ' ὅλη τὴν ἐπικράτεια εἶναι διάχυτη ἡ ἐντύπωση ὅτι κάποτε θὰ ἐπιχειρηθεῖ σοβιετικὴ εἰσβολή στὴ Γιουγκοσλαβία. Οἱ στρατηγοὶ λένε ὅτι ὅσο ζεῖ ὁ Τίτο, δὲν μπορεῖ νὰ συμβεῖ τίποτε, ἀλλὰ ὅταν θὰ ἐκλείψει ὁ ἡγέτης τῆς χώρας θὰ συμβοῦν πολλά. «Εἴμαστε ἕτοιμοι νὰ συνεχίσουμε ἐμεῖς» λένε. "Οταν ἐκλείψει ὁ Τίτο, ἡ ὁμοσπονδία τῆς Γιουγκοσλαβίας θὰ διαλυθεῖ, γιατὶ οἱ παλιὲς διαμάχες ἀνάμεσα στοὺς καθολικοὺς Κροάτες καὶ στοὺς ὀρθόδοξους Σέρβους θὰ ἀναζωπυρωθοῦν. Ὁ Τίτο, δὲν θὰ ὑπάρχει γιὰ νὰ ἐπιβάλει τὴν ἑνότητα, ἡ ἀνατροχὴ θὰ διαδοθεῖ σ' ὅλη τὴ χώρα καὶ μιὰ φατρία φιλοσοβιετικῶν κομμουνιστῶν θὰ καλέσει τὴ Μόσχα γιὰ νὰ ἀποκαταστήσει τὸ σοσιαλισμό. Τὰ σοβιετικὰ τάνκς, ποὺ θὰ εἶναι ἤδη στὰ σύνορα θὰ εἰσβάλουν μὲ μεγάλη ἀροπορικὴ κάλυψη ἀπὸ τὴν Οὐγγαρία στὴν πεδιάδα τῆς Βόρειας Σερβίας καὶ ἀφοῦ ἀπωθήσουν τὸν γιουγκοσλαβικὸ στρατό, θὰ κατευθυνθοῦν σὲ διάστημα μιᾶς ἑβδομάδας στὸ Βελιγράδι. Ἀλλὰ τὸ ἔθνος δὲν θὰ ἔχει χαθεῖ. Ἐνάμιση ἑκατομμύριο πολίτες, θὰ ἔχουν ἐπιστρατευθεῖ καὶ θὰ ἀρχίσουν ἀντίσταση. Τὸ Βελιγράδι μπορεῖ νὰ πέσει, ἀλλὰ ἡ «μάχη τῆς Γιουγκοσλαβίας» μόλις τότε θὰ ἀρχίσει...

ΟΙ ΓΙΟΥΓΚΟΣΛΑΒΟΙ ΘΑ ΓΙΝΟΥΝ ΒΙΕΤΚΟΓΚ

«Ἡ Σοσιαλιστικὴ καὶ ἀδέσμευτη Γιουγκοσλαβία στηρίζεται σὲ σταθερὲς καὶ μόνιμες βάσεις ποὺ ἐγγυῶνται τὸ μέλλον της καὶ θὰ παραμείνει στὴ γραμμὴ ποὺ ἀκολουθεῖ», τόνισε ὁ στρατάρχης Τίτο ἀπευθυνόμενος πρὸς τοὺς συνέδρους τοῦ 11ου συνεδρίου τῶν Γιουγκοσλάβων κομμουνιστῶν. Κι' ὕστερα συνέχισε: «Οἱ δυνάμεις τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ, τῆς ἀποικιοκρατίας καὶ ἄλλων μορφῶν καταδυναστεύσεως ἐξακολουθοῦν μὲ κάθε τρόπο νὰ ἀντιτάσσονται στὴν προοδευτικὴ ἀλλαγὴ σὲ κάθε σφαίρα τῆς κοινωνικῆς ζωῆς».

Οἱ ἱμπεριαλιστὲς καὶ ἀποικιοκράτες εἶναι οἱ Ἀμερικανοὶ καὶ οἱ Εὐρωπαῖοι σύμμαχοί τους στὸ ΝΑΤΟ, γιὰ τοὺς ὁποίους ὁ Τίτο ποτὲ βέβαια δὲν ἔτρεφε ἰδιαίτερη συμπάθεια καὶ πάντα θεωροῦσε ἐχθροὺς τοῦ σοσιαλισμοῦ. Ἀλλὰ ἡ ἀποστροφή του σὲ «δυνάμεις καὶ ἄλλων μορφῶν καταδυναστεύσεως» ὑπαινίσσεται σαφῶς τοὺς Σοβιετικοὺς ἡγέτες, μὲ τοὺς ὁποίους, ἂν καὶ κατὰ καιροὺς ἀντήλλαξε ἐπισκέψεις καὶ συνομιλίες, ποτὲ δὲν αἰσθάνθηκε ἐμπιστοσύνη. Ὁ φόβος τῆς σοβιετικῆς ἐπεμβάσεως στὴ Γιουγκοσλαβία κυνηγάει τὸν Τίτο πολλὰ χρόνια καὶ ὁπωσδήποτε θὰ τὸν κυνηγάει μέχρι τὸ τέλος του.

Πάλι οἱ στρατηγοί. Σὲ μιὰ χώρα σ